

JENN MCKINLAY

Láska mezi knihami

BARONET

Láska mezi knihami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jenn McKinlay

Láska mezi knihami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Láska
mezi
knihami

Láska mezi knihami

JENN MCKINLAY

 BARONET

LOVE AT FIRST BOOK copyright © 2024 by Jenn McKinlay
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.
Cover design by Victoria Chu
Translation © Daniela Čermáková 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2733-4
ISBN e-knihy 978-80-269-2743-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2744-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2734-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Tato kniha by nikdy nevznikla bez pomoci
mého výzkumného týmu v terénu, Susan McKinlayové,
Annette Amatureové a Alyssy Amatureové – nebo jak si vás
představuju: bez historičky, zdravotnice a navigátorky.*

*Zažily jsme spolu úžasné irské dobrodružství
plné zázraků, smíchu a duh.*

Mám vás moc ráda a vydala bych se s vámi kamkoli.

1

Jsi v pořádku, Em?“ Moje nejlepší kamarádka Samantha Galeová zvedla telefon na čtvrté zazvonění. Zněla ospale a mně opožděně došlo, že když je ve Finn's Hollow v Irsku devět ráno, v Oak Bluffs na ostrově Martha's Vineyard musí být teprve čtyři v noci.

„Jé, promiň. Zatraceně, právě jsem tě vzbudila, vid?“ zeptala jsem se a cítila se provinile.

„Ne, to je v pohodě,“ zabručela Sam. „Vždyť jsem ti před tvým odjezdem říkala, že mi můžeš zavolat kdykoli.“ V pozadí se ozvalo tlumené remcání, načež dodala: „A Ben vzkazuje, že je tu taky pro tebe.“

To mě rozesmálo. Sam s Benem pro mě byli vzorem ideálního páru. Ne že bych si myslela, že někdy najdu takový vztah, který měli oni, ale díky nim pláminek mých nejtajnějších nadějí stále plápolal.

„Děkuju tobě i Benovi,“ pronesla jsem. „Ted' se rozloučím a zapomeň, že jsem vůbec volala.“

„Emily Allenová, ať tě to ani nenapadne,“ zahrozila Sam. Ted' už to vypadalo, že se úplně probrala. *Hups.*

„Ne, myslím to vážně –“ spustila jsem, ale hned mě přerušila.

„Tak už vyklop, proč mi voláš, jinak si budu dělat starosti.“ V pozadí se ozvalo další reptání. Sam se rozesmála a řekla: „Ben ti vzkazuje, že mi to máš říct, jinak ho přivedu k šílenství svými spekulacemi.“

Zazubila jsem se. Ona jistě taky. Pak jsem zvažněla.

Rozhlédla jsem se po Poslední kapitole, starobylém knihkupectví, v němž jsem momentálně stála, a musela jsem objektivně uznat, že představuje splněný sen každého milovníka knížek. Byla to třípatrová kamenná budova přecpaná knihami a s malou kavárníčkou, díky níž se vzduchem šířila vůně čerstvě uvažené kávy, koláčků s lesními plody a skořicových šneků. Cítila jsem, jak mě to tam táhne, jako by mě to lahodné aroma vábilo.

Poté co předtím jeden ze zaměstnanců odemkl hlavní dveře obchodu, courala jsem se za hrstkou zákazníků, kteří se nahrnuli dovnitř. Od té doby jsem nedokázala potlačit nervózní očekávání.

Je to tady. Knihkupectví, ve kterém budu rok pracovat. Srdce mi bušilo a dlaně se mi potily. Černý vlněný rolák, který jsem si oblékla proti chladu raného listopadu, jako by mě dusil. Hlava mi třeštila, až jsem si byla jistá, že mám aneurysma.

„Za pár minut se mám setkat se svým šéfem a mám dojem, že jsem dostala infarkt nebo možná mrtvici,“ oznámila jsem.

Sam se na chvíličku odmlčela, načež prohlásila: „Vyjmenuj mi příznaky.“

Všechny jsem je vypočítala a kamarádka každý z nich zaznamenala s „mhm“, z čehož jsem nedokázala odvodit, co si o mém stavu myslí. Nacházela jsem se tři tisíce mil daleko ve své nové práci. Ka-

riéru knihovnice na Martha's Vineyard jsem pověsila na hřebík, abych si splnila bláznivý sen o tom, že odcestuju do nějaké cizí země a budu žít život plný dobrodružství.

„Myslím, že budu zvracet,“ zasténala jsem.

„Dýchej,“ nařídila mi Sam. „Víš, jak na to – nádech na osm vteřin, zadržet na čtyři a výdech na osm.“

Ostre jsem se nadechla. *Auvajs*. „Nejde to. Bolí mě z toho hlava. Vidiš? Mám aneurysma.“

„Nebo tě bolí hlava z nedostatku kofeinu,“ podotkla. „Už jsi měla kafe?“

Když nad tím tak uvažuju, vážně jsem žádné neměla. Byla jsem příliš nervózní, abych si ho ráno před odchodem uvařila, takže mi možná hlava doopravdy třeští z kofeinové deprivace.

„Neměla,“ odpověděla jsem. „A chápu, kam tím míříš, ale pořád je mi příšerně nevolno a potím se. Vsadím se, že mám horečku. Třeba je to otrava jídlem ze včerejšího letu. Dala jsem si hovězí stroganov.“

„Ty jsi jedla v letadle?“ Sam zněla skepticky, jako bych přiznala, že jsem slízala zmrzlinu z podlahy v koupelně. Pracovala jako šéfkuchařka, takže mě to nijak zvlášť nepřekvapilo.

„Já vím, já vím,“ bránila jsem se. „Je plné konzervantů. Nejspíš bude do hodiny po mně.“

Nastala delší pauza. Představovala jsem si, jak si Sam nacvičuje poslední slova, aby je měla správně.

„Em, víš, že tě miluju jako svoji sestru, že jo?“ spustila.

No, neznělo to zrovna jako začátek slibu přátelství i po smrti.

„Ano,“ přitakala jsem. „Taky vím, že takhle začínáš větu, která se mi nebude líbit.“

„Panikaříš, Em,“ oznámila Sam. Hlas jí překypoval

soucitem. „A my obě víme, že ten záchvat hypochondrie, který tě postihl loni v létě, byl způsob, jak jsi řešila fakt, že jsi nešťastná.“

„Ale já nejsem nešťastná,“ zaprotestovala jsem. „Žiju svůj sen v malebné vesničce v hrabství Kerry, kde má zelená ten nejsytější odstín, jaký jsem kdy viděla, a zpoza každé kamenné zídky na mě vykukuje ovečka. No vážně, topím se v takové nádheře, že nejspíš právě proto padnu jako podřátá.“

Z telefonu se ozval zvuk, jako by někdo šlápl na kachnu.

„Ty se mi směješ?“ zhrozila jsem se. Bylo to hrubé, ale pochopitelné.

„Ne, nikdy,“ zamumlala Sam. Odkášlala si. „Jenom si myslím, že vyšiluješ, protože tě čeká první den v nové práci.“

„To teda ne,“ protestovala jsem. Jenže to byla pravda. Naprostá pravda. „Jen si myslím, že bych se měla vrátit domů, než zjistí, že mám nějaké vysoce nakažlivé neštovice nebo mor, a než mě zavřou do karantény v nějakém kamenném domku s doškovou střechou, abych strávila zbytek svých dnů v lese plném víl, kde bych si povídala se stromy a jezečky a pěstovala brambory.“

„Nenapadlo tě někdy, že bys měla s tím čtením ubrat?“ nadhodila Sam.

„Ne!“ vykřikla jsem. Zaslechla jsem, jak Ben, který byl taky knihovník a můj bývalý šéf, protestuje se mnou.

Sam se rozesmála. Strašně ráda nás popichovala.

„Jen si představ, že kdybych teď odešla, zítra ráno bychom se mohly sejít na kafe a koláčky v Grapu.“

„Ačkoli bych tě moc ráda viděla, jak jistě víš, musíš zůstat v Irsku a vydat se vlastní cestou,“ prohlásila

Sam. „Jestli se teď vrátíš domů, tvoje máma tě přinutí slíbit, že ji už nikdy neopustíš, nemluvě o tom, že tě umlátí svým ‚já ti to říkala‘.“

„To je fakt.“ Povzdechla jsem si. Podívala jsem se na displej telefonu. Máma už mi pětkrát volala a poslala dvanáct textovek a to jsem v Irsku nestrávila ani čtyřicet hodin. Dala jsem jí vědět, že jsem v pořádku dorazila, ale kvůli tomu určitě nepsala.

Matka dala jasně najevo, že o ni mám dál pečovat, což jsem dělala od doby, co otec před pár lety odešel. Kdyby se o sebe nedokázala postarat sama, pochopila bych to, jenže s ní nebylo absolutně nic špatného kromě toho, že se chovala jako toxický narcis. Problém s mámou jsem odložila, abych se vypořádala s tím, který jsem měla před sebou.

„Pořád se obávám, že každou chvíli omdlím, a pak mě odsud nejspíš vyhodí, takže bude celý tenhle rozhovor k ničemu,“ povzdechla jsem si.

„Nic takového se nestane,“ namítla Sam. „Najdi nějaké místo, kde by ses mohla posadit. Zvládneš to?“

„Fajn.“ Stála jsem mezi regály – no, spíš jsem se mezi nimi schovávala. Poličky byly z tmavého dřeva, dlouhé a vysoké a plné knih. Což mě uklidňovalo. Tu a tam jsem zahlédla schůdky. K jednomu jsem přistoupila a posadila se.

„Už sedíš?“ zeptala se Sam.

„Jo.“

„Dobře, teď si dej hlavu mezi kolena,“ nařídila.

„Ehm.“ Ráno jsem si oblékla těsnou pouzdrovou sukni z šedé vlny. Zkusila jsem tam nějak nacpat hlavu. Bez úspěchu. Sukně byla příliš úzká. Dokázala jsem se jen předklonit a podívat se na roztomilé černé kotníkové botky. „Promiň, Sam, mezi kolena se mi nic nedostane. Dokonce ani sexy Ir.“

Sam se uchechtla, jenže pak jsem za sebou zaslechla tlumený zvuk. Narovnála jsem se a otočila se na muže v džínách a svetru s aranským vzorem. Pěst si tiskl k ústům a vypadal, že se dusí. Měl husté, vlnité, černé vlasy a modré oči tak tmavé, že téměř připomínaly odstín jeho vlasů. A pokud jsem se nemýlila, byl to můj nový šéf.

2

Ehm, Sam, už budu muset končit,“ špitla jsem. „To dýchání pomohlo, že jo?“ zeptala se.

„Rozhodně. Brnknu ti později.“ Ukončila jsem hovor a vstala. Muž si odkašlal a spustil ruku. Když jsem mu teď viděla do tváře, rozhodně se jednalo o mého nového šéfa Kierana Murphyho. Zjevně hledal nějaká vhodná slova, a tak jsem vyskočila a zeptala se: „Náhodou jste neslyšel, co jsem právě řekla, že ne?“

Dlouhé kaštanové vlasy jsem měla sepnuté na zátylku do volného drdolu a velké brýle s tenkými obroučkami jsem si posunula na nose. Zničehonic mi bylo hrozné teplo a nebylo to zrovna příjemné. Zarážila jsem se, abych se nad tím zamyslela. Bylo mi teprve devětadvacet. Přece to nemůže být nával... že ne?

„Jenom poslední část,“ odvětil. Promluvil hlubokým hlasem se silným přízvukem, který se kolem mě ovíjel jako nějaké kouzlo. Naklonil hlavu na stranu a prohlásil: „Mám to brát jako varování?“

„Ale ne, takhle jsem to nemyslela,“ zaprotestovala jsem. „Moc ráda bych měla sexy Ira... ehm...“ Zazabila jsem se a zavrtěla hlavou. „Ani to nezní moc dobře.“

Nejradši bych se plácla do čela. Neudělala jsem to. Místo toho jsem tam stála a cítila, jak mi žhnou tváře obrovskými rozpaky, což moji bledou pokožku bezpochyby promění v odstín přezrálého rajčete. Nejspíš to vypadalo, že mám problémy s pletí.

Pronikavý pohled pana Murphyho mě znervózňoval. Nejen proto, že se jednalo o mého šéfa, ale proto, že to *byl* sexy Ir a já nepochybovala, že mi vidí až do duše. Musela jsem v něm vzbuzovat příšerný dojem. Připadala jsem si jako ztělesnění trapnosti zabalené do hanby a ponořené do potupy.

„Ano, no.“ Znovu si odkašlal a dodal: „Tohle nejspíš vyřešíme někdy jindy, dobrá?“

„Rozhodně. Není třeba to probírat.“ Stiskla jsem rty do tenké linky a nehodlala je znovu otevřít. Jenže to bych nebyla já. „Teda pokud byste tuhle trapnou chvíli nechtěl probrat hned teď, což by mě zbavilo stresu kvůli prvnímu dojmu, který jsem ve vás zanechala, protože na nic jiného nebudu myslet – celý den.“

Zatvářil se překvapeně a pak se rozesmál. Znělo to, jako by mu z hrudi vycházelo hluboké burácení. Cítila jsem, jak mi rezonuje na páteři. Byl to hezký smích. Když jsem se na něho taky usmála, zničehonic zvažněl, jako by mu došlo, že jsem ho pobavila, a rychle to zarazil. Hmm.

„Co kdybychom začali znovu?“ Napráhl ruku. „Předpokládám, že jste Emily Allenová?“

„Ano.“ Stiskla jsem mu ruku trošku moc nadšeně, až sebou trhl. Okamžitě jsem ji pustila. „Pardon.“

„V pohodě, prsty se přeceňují,“ ujistil mě, načež si je protřepal. „Já jsem Kieran Murphy.“

„Ráda vás poznávám, pane Murphy,“ vyhrkla jsem.

„Říkej mi jenom Murphy,“ nabídl mi. „Tak jako všichni.“

„Tak dobře, pane... ehm... Murphy,“ souhlasila jsem. Oslovení Murphy mi nepřipadalo vhodné. Pro mě byl spíš Kieran nebo zkráceně Kier, dokonalé jméno pro romantického hrdinu u muže, který tak rozhodně vypadal. Úplně jsem ho viděla na nějakém útesu, kde by mu vítr pohazoval hustými, tmavými kudrnami a zvedal konce červené kašmírové šály, kterou by měl nenuceně omotanou kolem krku, zatímco by stál s nohama pevně zapřenýma a napřímenými rameny a vyzýval by vítr k souboji, mžoural na oceán a pátral po, no, zjevně po své dávno ztracené lásce.

Sledoval mě, jako by na něco čekal. Opožděně mi došlo, že mu mám nabídnout, aby mě oslovoval křestním jménem.

„A ty mi, prosím, říkej Emily nebo Em, tak mě oslovují přátelé, víš, pokud jsou to blízcí přátelé, nebo Zrzko, tak mi taky někteří říkají, i když, vlastně, tak mě oslovují jenom cizí lidé, kteří se neobtěžují zjistit si moje jméno.“ Plácala jsem páté přes deváté, a tak jsem raději zavřela pusu.

Murphy přikývl. „Beru na vědomí... Zrzko.“

Naznačoval mi tím, že se se mnou nechce blíže seznámit? No, to mi nepřipadalo moc přátelské.

Otočil se a začal se proplétat mezi poličkami. Vyrazila jsem za ním a připadala si jako idiot – proč jsem mu proboha řekla, že mi cizí lidé říkají Zrzka? Byla to ale vážně moje chyba? Ten chlap byl příšerně sexy. Kdyby to šlo, tajně bych si ho vyfotila a poslala Sam. Určitě by to nepřežila. Podle fotky na webov-

kách knihupectví jsme si všimly, že je to fešák, ale naživo působil Kieran Murphy ještě mnohem líp.

Na tuhle nepředvídatelnou událost jsem vůbec nebyla připravená. Proč to nemůže být nějaký stařík s řídnoucími vlasy, pivním pupkem a darebáckým pohledem?

„Co kdybych tě tu trošku provedl, než se sejdeš se Siobhan.“ Ohlédl se na mě přes rameno. Výraz měl nečitelný, takže působil ještě dokonaleji, jako nějaký zachmuřený romantický hrdina.

Ne, ne, ne. Na rande jsem nebyla celou věčnost, ale v žádném případě se tu nezakoukám do svého nového šéfa. Ne když jsem se pustila do sebeobjevování. Musím si srovnat priority. Jediný vztah, který na téhle cestě budu mít, je sama se sebou.

„To by bylo skvělé.“ Zněla jsem až příliš rozdychtěně. Odkáslala jsem si a zeptala se: „Jak jsi poznal, kdo jsem?“ Nechtěla jsem to na něho tak vybalit, ale když mě něco zajímalo, nedokázala jsem se ovládnout.

„Dedukce,“ oznámil. Ukázal na zákazníky, se kterými jsem vešla do budovy. „Jsi jediná osoba, kterou jsem neznal, takže jsem usoudil, že musíš být naše nová posila.“

„Ach.“ Proti téhle logice jsem nemohla nic namítat. „Jsi fanda do detektivek, co?“

Podíval se na mě s jedním obočím mírně zdviženějším než druhé. Zatraceně sexy pohled. Snažila jsem se zamrkat, abych ten pohled zahnala, jako když se snažíte zbavit teček před očima, když se omylem podíváte do sluníčka.

„To teda rozhodně jsem,“ potvrdil. „Většinou čtu žánr noir, ale tradiční krimi se mi taky líbí. A co máš ráda ty?“

„Moje holky jsou Agatha a Dorothy,“ prohlásila jsem. Přikývl, doufala jsem, že mi výběr schvaluje,

nebo proti němu aspoň nic nemá. Čtenáři detektivek dovedli být kritičtí ohledně dalších podžánrů.

Prohlížela jsem si nápisy s označením na policích. Z fikce jsme prošli kolem knih o Irsku a teď jsme stáli vedle části s historickými romány.

„Co kdyby,“ prohlásil Murphy, „k tobě přistoupil kluk a požádal tě o knížky o kouzlení. Kam bys ho nasměrovala?“

„Řekla bych mu, že všechny zmizely.“ Zamávala jsem rukama ve vzduchu jako kouzelník a zazubila se. Právě obočí mu znovu vylétlo vzhůru. Nezasmál se. Okamžitě jsem tedy zvažněla. „Dělám si srandu, vždyť víš, abych s tím klukem prolomila ledy.“ Dál na mě zíral a zjevně čekal na odpověď. Tak teda fajn. „Zeptala bych se ho, co se chce o kouzlení konkrétně dozvědět.“

„Příběhy o kouzelnících.“

„Opravdové, nebo fiktivní?“

„Fiktivní.“

Začala jsem si broukat znělku k filmům o Harrym Potterovi a jemu zacukal koutek úst, což mi připadalo jako vítězství, dokud Murphy nepotřásl hlavou a neřekl: „Tyhle už četl.“

„Hm, no, pak bych mu ukázala *Zlatý kompas*, *Má-gové*, *Světlo a stíny* a sérii o Simonu Snowovi.“

Murphy vydal *tsss*, což jistě mělo znamenat, že jsem ho proti jeho vůli ohromila. Otočil se a vydal se dál do obchodu. Byla tu cítit úžasná směsice vůní jako v každém knihkupectví a knihovně, zemitá a dřevěná s podtóny vanilky a čokolády. Praktická knihovnice ve mně věděla, že tu vůni způsobují organické složky v papíru, které se rozkládají, ale milovnice knih mínila, že je to jenom další z mnoha půvabů knížek. Vy-chutnávala jsem si ji, využívala jsem ji, aby uklidnila

své nervy, když se můj nový šéf otočil tak rychle, že jsem do něho skoro vrazila.

„Postarší gentleman tě požádá o knížky o Egyptě. Co mu ukážeš?“

Zarazila jsem se. Další otázka? To má být nějaký test? Zkouší si mě? Copak ten chlap zapomněl, že jsem knihovnice? Myslela jsem si, že mě vzali částečně kvůli mým zkušenostem. Pokud jsem inzerát pochopila správně, část dne budu pracovat jako asistentka místní spisovatelky a zbytek strávím v knihkupectví. Na obě pozice jsem byla překvalifikovaná, ale to prvně jmenované byl popravdě řečeno důvod, proč jsem sem přijela.

Trošičku jsem znervózněla. Hledá tenhle sexy Ir důvod, aby se mě zbavil? No, já mu to rozhodně ne-usnadním. Setkala jsem se s Murphyho pohledem a všimla si, že má příšerně dlouhé, husté, tmavé řasy – jak jinak, že – a prohlásila jsem: „Zeptala bych se ho, co se chce o Egyptu dozvědět.“

„A kdyby odpověděl, že si chce něco přečíst o starobylém Egyptě?“

„Zeptala bych se ho, co ho na starobylém Egyptě zajímá.“

„Kleopatra.“

„Vyprávění, nebo fakta?“

„Fakta.“

„O jejím životě?“

„O vztazích.“

„S Markem Antoniem, nebo Juliem Caesarem?“

„S oběma.“

„Takže vyrazíme k biografiím,“ konstatovala jsem.

Upřeně se na mě díval tmavýma očima a já ucítila, jak se mi zrychlil pulz. Složila jsem tu jeho praštěnou zkoušku?

„To není tak zlé, Zrzko,“ uznal. Chvilku si mě prohlížel. Tentokrát jsem v jeho očích rozeznala vyzývavý třpyt a připravila jsem se. Zvedla jsem bradu.

„Kdyby do knihkupectví přišla žena a chtěla vybrat knížku do svého knižního klubu, co bys jí doporučila?“

Vydechla jsem. Tahle otázka byla složitá. V knihovně jsem se s takovými případy samozřejmě setkala, ale tady jsem byla v nové zemi a knižní kluby tu možná fungují jinak. Moje nervozita zesílila. „Zeptala bych se jí, jaké knížky v klubu četli předtím.“

„Je to úplně nový klub.“ Murphy se opřel o nádhernou, ozdobně vyřezávanou starožitnou pokladnu.

„Hm, tak v tom případě bych se jí zeptala, jestli mají něco společného. Však víš, jestli jsou to mamky, učitelky, co je svedlo dohromady.“

„Víno,“ vypálil. Zasmála jsem se, ale Murphy zůstal vážný. Nervózně jsem si upravila brýle a zhluboka se nadechla.

„Podívala bych se, jaké knížky se posledních pár měsíců drží na seznamu bestsellerů a hledala něco ve stylu nejnovější Sally Rooneyové nebo Marian Keyesové, protože bychom měli v zásobě dost výtisků. Pak bych zjistila, který z titulů se jí nejvíc zamlouvá.“

„Zajímavý přístup.“ Murphy se odstrčil od pultu, aniž by prozradil, jestli moji odpověď schvaluje, nebo ne. „Tak tedy pojďme, ukážu ti, jak to vypadá vzadu.“

Myslel tím, že mě přijal? Nejradši bych zajásala. Ovládla jsem se a udržela ten drobný příval radosti pod pokličkou.

Murphy mě odvedl za pult a otevřel dveře s nápisem *Pouze pro zaměstnance*. Pokynul mi, abych šla první, a tak jsem vstoupila do překvapivě velké místnosti. Soudě podle krabic s knihami čekajících na vybalení se zjevně jednalo o pracovní prostor.

Vzadu stál vysoký muž s řezačem v ruce, oblečený v zeleno-bílém dresu fotbalového klubu Killarney Celtics. Měl prošedivělý plnovous a na hlavě vlněnou kšiltovku.

„Oisín O'Rourke a tohle je Emily Allenová,“ představil nás Murphy. Nezněl moc nadšeně. „Oisín má na starosti zásobování.“

„Nazdárek,“ pozdravil mě Oisín.

„Ahoj.“ Netušila jsem, jak ho mám pozdravit, vzhledem k setkání s poněkud rtuťovitým Murphym, a tak jsem maličko zamávala, což jistě působilo trapně.

„Počkej. Ty jsi ta Američanka?“ zeptal se Oisín. Pod plnovousem mu rozkvetl úsměv.

„Z Massachusetts.“

„To je senzační. Co tě přivádí do Poslední kapitoly?“ zeptal se.

„Vízum na pracovní dovolenou,“ oznámila jsem, protože to byla technicky vzato pravda, ale taky jsem nebyla tak úplně připravená prozradit, co mě přivedlo do tohoto konkrétního knihkupectví v téhle vesnici a v téhle cizí zemi.

„To je fěr.“ Oisín se uchechtl. Byl to nakažlivý zvuk, a tak jsem mu úsměv oplatila. „Vítej u nás, Emily. Kdybys měla nějaký otázky, klidně se zeptej. Když nebudu vědět odpověď, nějakou si vymyslím.“

To mě tak překvapilo, že jsem se zasmála. „Děkuju,“ přikývla jsem.

Murphy prohodil, že tři pracovní stoly v místnosti jsou pro všechny. Protože se jednalo o malé knihkupectví, Murphy mi vysvětlil, že se očekává, že si bude personál hledět svých úkolů, ale že v případě potřeby přiloží všichni ruku k dílu, což bylo stejné jako ve veřejné knihovně, ve které jsem působila předtím.

Chtěla jsem si sundat bundu a tašku přes rameno,

ale zavrtěl hlavou. „Teď ne. Zabydlíš se tu později... pokud to bude na místě.“

Co tím chtěl říct? Domníval se, že tu nepřežiju dopoledne? No, sakra.

„Tak pojď, Zrzko, máme spoustu práce.“ Murphy vyšel z místnosti a zjevně čekal, že se vydám za ním.

Podívala jsem se na Oisína a všimla si, že hledí na dveře s výrazem, který se dal popsat jenom jako směsice zmatku a překvapení. Doufala jsem, že to znamená, že Murphy není obvykle tak strohý. Jestli se tak ale choval jenom ke mně, tak to taky nebyla dobrá zpráva. Nesnáší snad Američany? Knihovnice? Ženy? Zrzky? Všechno výše zmíněné? Cítila jsem, jak se mi sevřel žaludek, a napadlo mě, jestli se mi nedělají vředy. Zavrtěla jsem hlavou. Kdepak. Nad tímhle přemýšlet nebudu. Dneska ne.

Vyběhla jsem za Murphym a doufala, že má prostě jenom blbé ráno. Třeba píchnul pneumatiku nebo si rozbil telefon. Nebo mu dala přítelkyně kopačky nebo si vylil snídani na podlahu. Doufala jsem, že to bude jedna z těch věcí, jinak bych se musela domnívat, že mě tu Murphy *nechce*.

Prošli jsme si všechna patra knihkupectví. Byla tu studovna a společenská místnost a kromě toho taky kavárna. Jinak byl ale každý volný centimetr nacpaný knihami. Prostě ráj.

Murphy mi v malé jídelně objednal kafe, což působilo vzhledem k jeho přezíravému chování neskuřečně velkoryse. Bolest hlavy se mi zhoršovala, takže jsem kávu uvítala.

Kavárnu vedla hezká žena jménem Brigid Doyleová, která byla asi tak v mém věku – něco přes třicet – a chovala se ke mně moc mile.

„Jak piješ kafe?“ zeptala se.

„Silné,“ odpověděla jsem.

Uculila se. „To je moje holka. Uvařím ti takové, že po něm budeš moct tancovat.“

Rozesmála jsem se. „Perfektní. Mokrát ti děkuju.“

„Nemáš vůbec zač. Až budeš mít přestávku, musíš se tu zastavit a vyzkoušet moje dobroty,“ prohlásila. Postavu měla pěkně zakulacenou a ve tvářích dolíčky. Světle hnědé vlasy měla stažené z tváře velkým skřipcem. Působila mateřsky a já měla podezření, že kdybych ji objala, voněla by po vanilce a skořici.

„Moc ráda,“ přikývla jsem. „To pečivo voní úžasně, přivádí mě to k šílenství tím nejlepším možným způsobem.“

„Skvěle! Můj plán funguje.“ Brigid se usmála. „Samozřejmě tu mám i jiné věci.“ Ukázala na tabuli na zdi za sebou. Obsahovala výčet různého pečiva a sendvičů. Vzhledem k mému jetlagu a bezkofeinovému stavu vypadalo lákavě úplně všechno.

„Páni, to je paráda,“ uznala jsem.

„Děkuju,“ řekla. „V kuchyni jsem nejšťastnější.“

„Moje nejlepší kamarádka je šéfkuchařka a říká to samé,“ prozradila jsem. Zastesklo se mi po Sam, až to doopravdy bolelo. „Vždycky na mně zkouší nové recepty.“

„Takže jsi ochutnávačka?“ zeptala se Brigid. Přikývla jsem. „Byla bys ochotná vyzkoušet pár nových receptů, které jsem vymyslela?“

„Samo—“ začala jsem, ale Murphy mi skočil do řeči.

„Jaké nové recepty?“ zeptal se. „Proč bys chtěla měnit menu, Brig? Zákazníci ho mají rádi takové, jaké je. Vědí, co tu najdou, a můžou si podle toho naplánovat svůj den. Nemůžeš je o to připravit.“

S Brigid jsme se na něho otočily, ale kabonil se na tabuli.

„Jenže vařit to samé každý den je strašná nuda,“ poštěžovala si Brigid. „Potřebuju roztáhnout svá kulinářská křídla, ne?“

„Já to chápu,“ prohlásila jsem. Jeden z důvodů, proč jsem utekla z domova, byl fakt, že se mi dny začaly slévat jeden v druhý bez sebemenšího rozdílu. Byla to šílená nuda.

Murphy se odvrátil od tabule a vypadal rozhořčeně. „To nemůžeš, Brig. Co když přijde někdo, kdo celou noc snil o jednom z tvých koláčků s lesními plody a po příchodu zjistí, že jsi je vyřadila z menu? Mohla bys té osobě zkazit celý den, možná i celý týden.“

„Příkládáš tomu koláčku s lesními plody docela velkou váhu, ne?“ odušila Brigid. Zkřížila paže na bujném poprsí.

„Co kdybys z menu nic nevyřadila a jenom přidala testovací položky?“ navrhla jsem. „Možná budeš mít zpočátku víc práce, ale můžeš z těch zkušebních věcí udělat denní specialitu a lidi si na ně budou moct zvyknout, než změníš nabídku.“

Murphy se dál tvářil pobouřeně, jako bych právě navrhla vzpouru, ale Brigid se usmála. „To je super řešení. Pálí ti to, Emily Allenová. Připrav se na zítřejší speciální pečivo! Bude to bomba.“

„Sakra práce,“ zamumlal Murphy.

„Stav se dneska odpoledne, Em, připravím ti první ochutnávku.“

„Stavím,“ slíbila jsem. Měla jsem pocit, že naše společná láska k silnému kafi a pečivu utkala pouta nového přátelství. Dopila jsem šálek kávy a prázdný hrneček podala Brigid. „Mockrát děkuju.“

Tlumené zabručení vrátilo moji pozornost zpátky k Murphymu. Obočí měl svraštěné a koutky úst stažené dolů. Ohromilo mě, jak moc se podobá Fitzwillia-

mu Darcymu, tak jak jsem si ho představovala v *Pýše a předsudku* Jane Austenové, mém oblíbeném románu. No jo, pana Darcyho prostě miluju.

„Jestli už jsi přestala strkat nos do toho menu, naše prohlídka skončila,“ oznámil. „Už se musíš seznámit jenom s jednou osobou.“

Ukázal k přední výloze knihkupectví. Zadržela jsem dech. Při mém příchodu tam bylo prázdno, ale teď tam seděla u stolečku. Siobhan Riordanová, autorka, která mi zachránila život.

3

Překvapilo mě, jak působila drobně. Ramena měla úzká a ani nezabírala celou židli. Dlouhé vlnité černé vlasy jí spadaly na záda, z tváře je měla stažené pávově modrým a fialovým kašmírovým šátkem. Na sobě měla sytě zelený kardigan přehozený přes krémovou halenku. Hlavu nakláněla na stranu a působila zamyšleně, jako by poslouchala rozhovor, který slyší jen ona sama.

Před ní ležela hromádka knížek a otevřený notebook. Blok a tužku odstrčila stranou. Seděla úplně bez hnutí s rukama složenýma v klíně, jako by na něco nebo někoho čekala. Nepřekvapilo by mě, kdyby se vedle ní otevřel stejný portál, jaký používal Tig McMorro, hlavní hrdina cestující časem v její young adult sérii. Nejdřív by se objevil vír, který by se ustálil do tvaru kulatých dveří osvětlených záblesky barev – fuchsiové, tyrkysové a zlaté – a Siobhan by pak beze slova vstala a přešla přes práh, zmizela by v jiné dimenzi, kam bychom ji nemohli následovat.

„Jsi v pořádku?“ Murphy mi luskl prsty před tváří.

Odtrhla jsem pohled od Siobhan a zamrkala na něho. Srdce mi prudce bušilo, zaléval mě pot a nedokázala jsem popadnout dech.

„Vzpamatuj se, Zrzko.“ Přimhouřil oči. „Nejsi žádná praštěná fanyinka, že ne?“

Neodpověděla jsem mu. Když jsem teď viděla svou oblíbenou spisovatelku jen pouhých pár metrů před sebou, byla jsem v takovém šoku, že jsem ani nedokázala promluvit. Murphy protočil oči. Za jiných okolností by se mě jeho opovržení dotklo, ale teď jsem byla příliš naměkko, než aby mě zajímalo, co si myslí nějaký Ir.

„Říkal jsem jí, že je to blbost najmout si nějakou cizinku jen kvůli podlézavému, sentimentálnímu dopisu. Copak mě ale poslouchá? Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Tak teda pojď, ať už to máme za sebou, aby viděla, že jsem měl pravdu, ať tě můžeme posadit na nejbližší letadlo.“

Chvilí trvalo, než jeho slova pronikla mlhou emocí, jež mě obklopila. Netušila jsem, že je možné, aby mnou kolovalo tolik radosti a nervozity zároveň. Byla jsem tak vynervovaná, že jsem se celá třásla, ale Murphyho řeči o tom, že mě pošle domů, mě vrátily do současnosti.

„Co jsi to řekl?“ zeptala jsem se.

Obrátil se ke mně. To jeho panovačné obočí se zvedlo, ale mě nevystrašilo. Ani trošičku.

„Řekl jsem, že je čas, aby ses seznámila se Siobhan a abychom s tímhle skončili,“ oznámil. Mávl rukou mým směrem, jako bych já byla to „tímhle“, co ho tolik otravuje.

Zkřížila jsem paže na hrudi a zaklonila se. Zvedla jsem bradu a přimhouřila oči. „Ty mě tu nechceš. Přiznej to.“

„Copak mě prozradilo, Zrzko? Můj naprostý nedostatek nadšení z tvé přítomnosti? Neochotná prohlídka knihkupectví? Nebo to, jak jsem právě navrhl, že nejlepším výsledkem pro všechny by bylo, kdybys odsud zmizela prvním letadlem?“ nadhodil. Jeho jemný hlas nijak neztlumil sarkastické vyznění.

„Jsi hulvát!“ vyprskla jsem. A taky že byl, ale aspoň mě to vytrhlo z transu. Teď jsem byla příjemně našťvaná, což smazalo veškerou nervozitu, kterou jsem snad cítila.

„Poslouchej, není to osobní,“ vysvětloval Murphy. „Prostě sem jenom nepatříš.“

Zalapala jsem po dechu. To zabořilo. „Z tvé strany to možná osobní není,“ namítla jsem. „Ale z mé teda zatraceně je. Mluvíš o tom, že mě o tuhle příležitost připravíš, jako by to nic neznamenalo. Opustila jsem celý svůj život, abych sem mohla přijet.“

Napodobil můj postoj a založil si paže na hrudi. „To přeháníš. Tvůj čas i výdaje bychom ti kompenzovali.“

Já že to *přeháním*? Cítila jsem, jak ohrnuju ret. Tenhle chlap je ta nejprotivnější osoba, jakou jsem kdy poznala. No, na něco takového nepřistoupím. Po příletu do Irska jsem si slíbila, že už nebudu ignorovat vlastní pocity a upřednostňovat pohodlí a štěstí ostatních.

S terapeutkou jsme pracovaly na mé potřebě všechny potěšit a teď jsem měla šanci určit směr mého budoucího pracovního vztahu s Murphym. Zhluboka jsem se nadechla a prohlásila: „Řeknu ti to jasně. Neodjedu odsud, dokud se *já* nerozhodnu, že to tak bude nejlepší.“

Tmavým pohledem mě přejel od hlavy až po paty. Vypadal překvapeně, ale ani zdaleka tolik jako já. Po-

stavit se sama za sebe pro mě byla novinka a bylo to tak nezvyklé, že se mi z toho dělalo nevolno. Přesto jsem neuhnula ani o píd'. Nenechám se sebou vláčet nebo manipulovat. Už ne.

„Jak jsi obeznámená se Siobhaninou prací?“ zeptal se Murphy. Zjevně se rozhodl změnit taktiku. Fajn. Tohle můžou hrát dva.

„Myslíš tím obeznámená tak, že mám celou sadu knížek o Tigu McMorrowovi ve speciálním vydání s koženým přebalem a stránkami se zlatým okrajem a k tomu standardní vydání v pevné vazbě, brožované vydání a kompletní audio verzi čtenou úchvatným hlasem herce Seamuse McCaffreyho? Takhle obeznámená?“

Murphyho to zjevně nijak neuklidnilo. Pokud cokoliv, tvářil se spíš vyděšeně. „Sakra, ty jsi vážně stalkerka, co?“

„Ne!“ vyštěkla jsem. „Jsem oddaná čtenářka, což by vzhledem k mému předchozímu zaměstnání knihovnice neměl být takový šok.“

„Nemáš v ložnici Siobhaninu svatyni, že ne?“

„Ne, ani v žádném jiném pokoji.“

„Nepíšeš erotickou fanfikci o sobě a dospělé verzi Tiga McMorrowa?“

„Co když jo?“ prohodila jsem. Zíral na mě, až jsem protočila oči a odpověděla: „Klid, zatím... ne.“

Zakabonil se. „Nehodláš ji přemlouvat, aby si přečetla nějaký román, co jsi napsala, že ne?“

„Ne.“

Spustil paže a strčil ruce do kapes, zatímco si mě prohlížel. „Tak proč taková ženská zahodí svoji kariéru a přeletí velkou louží, aby se stala asistentkou nějaké spisovatelky a prodavačkou v knihkupectví v malebné vesničce Finn's Hollow?“

Musela jsem se přimět, abych se nepříkrčila pod jeho tázavým pohledem. Držela jsem se zpříma a s bradou vztyčenou. Nenechám se jím zastrašit.

„Myslím, že na tuhle otázku jsem odpověděla ve svém dopise paní Riordanové,“ opáčila jsem.

Zamítavě mávl rukou. „Ano, to vím. Její knihy tě inspirovaly k odvaze chopit se příležitostí.“ Ve tváři se mi musel zračit šok. „Jo, četl jsem tvůj dopis. Velmi dojemné.“ Předstíral, že si utírá slzy, a pak mě sjel pohledem od hlavy po paty. „Jak mám vědět, že nejsi totální cvok?“

„Budu předpokládat, že to není kompliment,“ prohlásila jsem. Probodl mě zachmuřeným pohledem, který jsem mu okamžitě oplatila. Zjevně jsme uvízli na mrtvém bodě. Moje obvyklé já, které potřebovalo udržovat mír za každou cenu, se překvapivě ještě nevrátilo, a tak jsem nehodlala ustoupit.

„Kierane Murphy, ty zastrašuješ moji novou asistentku?“ Pokud by hlas mohly tvořit tóny hudby sestávající z jemného deště padajícího na zvlněné zelené kopečky, jež nás obklopovaly, byl by to tenhle. Lákal nás ke svému zdroji jako Krysař.

S Murphym jsme se vytrhli ze soutěže v upřeném zírání a obrátili se k Siobhan. Jako by věděla, jak hrozně dopadla naše prohlídka, pronesla: „Dobré ráno, slečno Allenová. Jestli vás můj syn otravuje, klidně mu to oplat'te stejnou měrou.“

Vteřinku mi trvalo, než mi její slova došla.

„Váš syn?“ Vytřeštila jsem oči a koutkem oka mrkla na Murphyho. Nevěnoval mi však pozornost, místo toho se soustředil na svou matku – *na svou matku!*

„Ale no tak, mami, kdy jsem někoho zastrašoval nebo otravoval?“ ohradil se Murphy a vykročil k výklenku.

Kieran Murphy je syn Siobhan Riordanové! Měla jsem pocit, jako bych se právě dozvěděla nějaké temné tajemství o spisovatelce, která si přísně střežila své soukromí. Místo aby se vyhřívala na výsluní jako jedna z nejpopulárnějších autorek mladé generace, Siobhan držela svůj soukromý život pod pokličkou. Veškeré veřejné informace o ní se soustřeďovaly výhradně na její práci. O jejím osobním životě se nikde nepsalo. Pokud se jí při rozhovorech někdo zeptal na rodinu či vztahy, změnila téma, a pokud reportér naléhal, ukončila rozhovor. Sice zdvořile, ale pevně vytyčila hranice a nikdo je nepřekračoval, nebo jsem o tom aspoň nevěděla – a nechci se vychloubat, ale moje slídící dovednosti neměly konkurenci.

Takže nebylo žádné překvapení, že mě tahle zbrusu nová informace ohromila. Matka se synem si mě naštěstí nevšímalí, když jsem se snažila přijmout fakt, že autorka, kterou jsem si vždycky představovala, jak žije sama v nějakém kamenném sídle v irské divočině, byla ve skutečnosti něčí „mamka“.

„No, dej mi chvilku,“ odtušila Siobhan. Poklepala si ukazováčkem na bradu. „Co jak tě kdysi tvoje učitelka matematiky ve třetí třídě požádala, abys jí ukázal svůj úkol, a ty jsi odmítl s tím, že jsi ho vypočítal v duchu a nepotřeboval ztrácet svůj nebo její čas tím, že bys ho zapisoval.“

„Jo, a stojím si za tím,“ zabručel Murphy. „A jestli někdo někoho zastrašoval, byla to paní Dooleyová.“

„O to tu nejde,“ namítla Siobhan. Tvářila se pobaveně a zároveň rozčileně. „Nebohá paní Dooleyová neměla tušení, že jsi paličatý jako jezevec.“ Zamrkala a dodala: „Což platí pořád.“

Murphy se na ni zazubil, zjevně byl na sebe za tu školní rebelii hrdý. Jeho plné rty odhalily bílé zuby

a ve tvářích se objevily hluboké dolíčky. Ačkoli jsem se na něho zlobila, takový úsměv byl pro nevyléčitelně svobodnou ženu jako já smrtící. Představovala jsem si, jak omdlívám, a zatnula jsem svaly na nohách jako bezpečnostní opatření, aby se to vážně nestalo. Přesto mi z úst unikl tichý povzdech.

Siobhan se ke mně otočila a pronesla: „Slečno Allenová, mého syna si, prosím, nevšímejte a posaďte se.“

„Radši si nechávám říkat Zrzka,“ oznámil Murphy. Otočil se na mě a dolíčky zeslábly, přestože nezmižely úplně. Takže takhle to bude? Fajn. Přešla jsem do výklenku a posadila se.

„Vlastně Em. Dávám přednost oslovení Em, paní Riordanová.“ Potěšilo mě, že se mi nechvěje hlas.

„A ty mi musíš říkat Siobhan,“ pronesla. Její úsměv byl vřelý a vlídný a opravdová radost z našeho seznámení se jí odrážela v očích, když jsem se setkala s jejím pohledem. Už jsme spolu mluvily po telefonu, když jsme probíraly práci, ale být s ní tady v Irsku bylo úžasnější, než jsem si vůbec představovala.

V tu chvíli se ve mně vzedmula láska, kterou jsem k ní cítila od chvíle, kdy jsem si na střední přečetla její první knížku o Tigu McMorrowovi. Bála jsem se, že se ze mě stane blábolící blbka a dokážu tím, že měl Murphy pravdu. Snažila jsem se tvářit vyrovnaně, ačkoli jsem se celá chvěla. Položila jsem si ruce do klína, aby si nikdo nevšiml, jak se mi třesou.

Na tváři jsem cítila žár Murphyho pohledu. Otočila jsem se a zjistila, že mě pozoruje s podezřívavým výrazem, za který jsem byla zničenonic vděčná, protože mě přiměl se ovládnout, nacpat všechny ty chaotické emoce do krabice a zavřít je pod víko, nebo riskovat, že se před ním ponížím, když se budu chovat jako Siobhanina poblázněná fanyinka.

„Potřeboval jsi ještě něco?“ zeptala se Siobhan Murphyho. Probodla ho významným pohledem, jako by ho propouštěla.

„Nejspíš ne,“ odtušil. Zněl nabručeně. „Když už jste se seznámily, nechám vás, abyste se poznaly. Nepřežej to, mami.“

„Spisovatelským blokem trpím už deset let,“ prohlásila Siobhan. „Nemyslím si, že to můžu *přehnat*.“

Murphy se sklonil a láskyplně ji líbnul do vlasů. Když odešel, cítila jsem, jak mě zalil pot. Skoro jsem ho zavolala zpátky, aby působil jako nárazník mezi mnou a mým idolem, ale nedokázala jsem dát dohromady jediné slovo.

Když jsem se setkala tváří v tvář se ženou, díky jejímž příběhům jsem přežila turbulentní manželství svých rodičů, trapné dospívání, odchod otce a nemožné požadavky precitlivělé a náročné matky, toužila jsem jí povědět, kolik toho pro mě příběhy Tiga McMorrova znamenaly.

Tigova kouzelná dobrodružství mi dělala společnost, když jsem se cítila osaměle, pobízela mě ke statečnosti, učila mě chovat se laskavě, zvedala mi náladu, když jsem se cítila na dně, a podporovala mě, když jsem měla pocit, že je všechno beznadějně, dodávala mi ten typ lásky a klidu, které jsem potřebovala v nejtemnějších dnech svého života. Jak jsem to ale měla říct, aniž bych zněla jako totální cvok? „Posedlá fanyнка“ rozhodně nepatřilo k jednomu z požadavků nabídky práce, kterou mi Siobhan poslala po tom mém dopise. A tak jsem mlčela.

„Na Kiera jsi udělala dojem,“ konstatovala Siobhan.

Takové zdvořilostní konverzační téma jsem nečekala, ale tolik se mi ulevilo, že mlčení skončilo, že jsem se do toho vrhla a zeptala se: „Dobry, nebo špatny?“

„To ještě netuším,“ přiznala. Její úsměv byl nakažlivý, předklonila se a zašeptala: „Ale už se nemůžu dočkat, až to zjistím.“

A v tu chvíli jsem měla pocit, jako bychom byly dvě staré přítelkyně, které si svěřují drby. Siobhan byla nesmírně okouzlující a mě její přirozená vřelost přitahovala stejně jako její kouzla se slovy.

„Řekl mi, abych mu říkala Murphy,“ pronesla jsem. „Ale nesedí mu to.“

„Ne, je to příšerná přezdívka,“ souhlasila. „Dostal ji ve škole. Říkej mu Kier. To ho nakrkne.“

„Je to můj šéf,“ protestovala jsem se smíchem. „Nejsem si jistá, že je to dobrý plán, jestli si chci to místo udržet.“

„Je tvůj šéf, jenom pokud jsi v knihkupectví,“ namítla. „Já jsem taky tvoje zaměstnavatelka, a když mu říkám Kier, ty můžeš taky.“

„Snažil se tě přimět, abys mě oslovovala Zrzko,“ podotkla jsem.

„Přesně tak. Tak jsem poznala, že jsi na něho udělala dojem. To rýpnutí si prostě nemohl odpustit.“

„Nejspíš proto, že mě odsud chce vystrnadit,“ dodala jsem.

„Nedovol mu, aby tě odradil.“ Siobhan se natáhla přes stůl a položila mi ruku na rameno. „Rád si myslí, že je jako divoký starý hlídací pes, ale ve skutečnosti je jenom rozkošné štěňátko.“

Věnovala jsem jí pochybovačný pohled. Murphy mi nepřipadal jako štěňátko a rozhodně ne rozkošné. Zazubila se ještě víc, když pochopila, na co myslím.

„Nedělej si starosti. Kieran nemá rád hlupáky, a kdyby se tě chtěl vážně zbavit, tak by to udělal,“ prohlásila.

„To mě moc neuklidňuje,“ namítla jsem.

Rozesmála se a byl to příjemný zvuk. Absurdně mě potěšilo, že jsem to zapříčinila já.

„Ty jsi teda číslo, Emily Allenová. Myslím, že spolu budeme skvěle vycházet,“ konstatovala.

Srdce mi málem vybuchlo v hrudi. *Líbila* jsem se svojí hrdince. Kdybych mohla na místě umřít, nejspíš by se to stalo, protože jsem v tu chvíli pochybovala, že mě v životě čeká ještě něco lepšího.

Siobhan vyhlédla z okna. „Ach, drahoušku, dneska se sluníčko rozhodlo, že nás svou přítomností nepoctí. Měly bychom vyrazit na krátkou procházku po městěčku, než přijde bouřka. Konkrétní požadavky na tvé místo asistentky *místní spisovatelky* můžeme probrat cestou.“

Při řeči naznačila uvozovky. Pochopila jsem, že se vysmívá sama sobě, protože novou knihu nevydala už celá léta. Zvedla se ze židle a já si všimla, že se na chvíli zarazila, aby nabyla rovnováhu, než si oblékla bundu přehozenou přes opěrátko. Přes kašmírový šátek si přetáhla vlněnou čepici a vyrazila ke dveřím. Podívala jsem se na stůl.

„Tohle tady jen tak necháš?“ Na desce zůstaly její notebook a knížky a zápisník.

„To je v pohodě,“ prohodila. Zamračila se na prázdný blok a notebook. „Všichni v hrabství Kerry vědí, že se tu nic neděje.“

V hlase jí zazníval náznak zoufalství smíšený s frustrací a já ucítila bodnutí paniky, že ode mě očekává, že jí pomůžu dostat se přes zjevně ochromující případ spisovatelského bloku. Což nebylo v mých silách a já na vteřinu, nebo spíš nanovteřinu, zauvažovala, jestli neměl Murphy pravdu. Neměla jsem tu co dělat.

Rychle jsem ten pocit zahnala. Siobhan se vydala ke dveřím a já vyrazila za ní. Upřímně řečeno bych za ní šla kamkoli.

„A kam si myslíš, že jdete?“ Kier se objevil vedle dveří, jako by tam čekal.

„Jdeme si užít trochu bžundy,“ oznámila Siobhan. Ze čtení série o Tigu McMorrowovi jsem věděla, že *bžunda* znamená legrace. Vzhledla ke Kieranovi, který byl minimálně o hlavu vyšší. „Neboj se, vrátíme se s Em včas, aby nezmeškala svou směnu v knihkupectví.“

Říká mi Em!

„O to mi nejde,“ zabručel. Prohlížel si ji se znepokojeným výrazem, který jsem nechápala. Báł se nechat ji se mnou samotnou? Jak urážlivé. Co přesně si myslel, že mám v plánu? Unést ji? S pistolí u hlavy ji přimět, aby napsala závěrečný díl o Tigu McMorrowovi? Kdo si myslí, že jsem? Annie Wilkesová?

„Sbohem, Kiere,“ prohlásila Siobhan. Podívala se na mě a povzbudivě přikývla.

„Sbohem, Kiere,“ zopakovala jsem a zamávala na něj.

Obočí mu vystřelilo a Siobhan kolem něho proklouzla ven ze dveří, které mi přidržela, abych ji mohla následovat. Vycupitala jsem za ní.

„Jmenuju se Murphy,“ vyštěkl. „A nezapomeň přijít včas do práce.“

Siobhan mu poslala vzdušný polibek, takže jsem udělala to samé. Zakabonil se ještě víc a já odvrátila pohled, než jsem se rozesmála. Siobhan si se mnou propletla paži a pak jsme rychlým tempem vykročily po úzké uličce jako dvě studentky, které se ulévají ze školy. Proti své vůli jsem se zahihňala a Siobhan, která byla o pár centimetrů menší, smíchy zachrochtala, což nás obě rozesmálo ještě víc.

„Není ještě trošku brzy na sklenku piva?“ zeptala se.

„Trošku jo,“ prohlásila jsem. Vzduch pěkně štípal, a tak jsem se zachumlala do své bundy. „Lidi většinou čekají aspoň na poledne, řekla bych.“

„Škoda,“ odtušila. Když jsem se na ni překvapeně podívala, rozesmála se. Dobírala si mě.

„Vidím, po kom Kier zdědil tu rýpavou povahu,“ konstatovala jsem. Cítila jsem se uvolněně. Připadala jsem si s ní jako s dávnou kamarádkou. A možná že to tak vážně bylo. Díky jejím knížkám se mnou prošla drsnými obdobími. Jenom to prostě nevěděla.

„Tak si tedy dáme čaj o jedenácté,“ rozhodla Siobhan. Když spatřila můj zmatený pohled, vysvětlila: „Čaj o jedenácté je svačina – čaj a sušenky –, aby člověk vydržel do oběda.“

Ten nápad se mi zamlouval.

Finn's Hollow byla typická irská vesnička schovaná na okraji turistického okruhu Ring of Kerry, obklopená ovčími farmami, polorozpadlými hrady a malebnou stezkou Wild Atlantic Way. Když jsem včera přijela autobusem, měla jsem pocit, jako bych projížděla opravdickou pohlednicí. Kolem městečka stály domečky z kamene se štukovou omítkou a s břidlicovými střechami a centrum se pyšnilo malebnými obchůdky tisknoucími se na sebe a odlišenými veselými barevnými fasádami. Městečko vypadalo tak úchvatně, až jsem se obávala, jestli nemám halucinace. Dokonce i teď jsem měla tak trochu podezření, že se jedná o nějaké kulisy v hollywoodském filmu, protože jistě nemohlo být skutečné.

Ulice byly úzké a chodníky ještě víc, ale Siobhan mě držela za rámě, zatímco jsme se procházely kolem obchodu s barvami, lékárny, krámku se zlevněným

zbožím, galerie a obchodu s whiskey a vínem. Na konci ulice vystavovala jasně červená budova s výrazným modrým lemováním na odiv vývěsní štít s nápisem hostinec Na Kopečku. Přišlo mi to jako nesprávné označení, jelikož městečko bylo vybudované ve svahu a hospoda se nacházela v dolní části. Měla jsem podezření, že se za tím ukrývá nějaký příběh.

Byl listopad, takže obloha měla nepřekvapivě šedou barvu, ale ne ten jednotný odstín umazané šedivě jako vybledlé prádlo. Spíš působila rozbouřeně a proměnlivě, jak se tak tmavé mraky plné deště hnaly přes světlejší oblaka nadýchaná jako šlehačka. Připadala jsem si jako v kině, zatímco jsem sledovala drama odehrávající se nad námi a napůl čekala, že zpoza obláček vykoukne Zeus a sešle na nás blesk jen tak z náhlého rozmaru, protože podle mýtů bohové právě tohle dělají.

Ozval se zlověstný dunivý hrom a Siobhan se ke mně naklonila a řekla: „Bohové mají dneska blbou náladu. Měly bychom si pospíšíť, než se spustí peklo.“

Rozesmála jsem se. „Právě mě napadlo, že by našim směrem mohli vyslat blesk.“

Zablesklo se a my nadskočily.

„Možná máš pravdu. Rychle!“ vykřikla Siobhan. Hnaly jsme se po chodníku, až se Siobhan zastavila před úzkým domkem. Byl malý a příkrčený a vymalovaný sytým odstínem citronově žluté. V okně byly vystavené bedýnky plné vesele zbarvených řeřich a bylinek. Malý nápis nade dveřmi hlásal *Hazelina čajovna*.

Siobhan otevřela hlavní dveře zrovna ve chvíli, kdy se nám na hlavu snesly první kapky ledového deště. Vběhly jsme dovnitř s úlevou, že jsme té bouřce utekly.

Rozhlédla jsem se po tlumeně osvětlené místnosti a nadechla se uklidňující vůně heřmánku a několika dalších bylinek. Dřevěná podlaha nám zavržala pod nohama, když jsme vstoupily dovnitř. Stálo tu několik menších stolků a dvě pohodlná křesla před krbem, v němž plápolaly plameny.

„Nazdarek, Siobhan,“ zavolala drobná žena. Stála za mramorovým pultem vedoucím po celé délce místnosti.

„Dobré ráno, Hazel,“ odpověděla Siobhan.

„Dáte si to co obvykle?“ zeptala se majitelka. Bílé vlasy měla střižené do stylového mikáda a stažené z tváře brýlemi na čtení, jež jí seděly na hlavě jako čelenka.

„To by bylo skvělé, děkuju.“ Siobhan si pověsila bundu na háček u dveří, a tak jsem následovala jejího příkladu. „Hazel, tohle je moje nová asistentka Emily.“

„Ráda tě poznávám.“ Hazel se na mě usmála. „Vítej ve Finn’s Hollow.“

„Děkuju.“

„Sedneme si k ohni?“ zeptala se mě Siobhan a já přikývla.

Uvelebily jsme se ve dvou křeslech. V čajovně byli i další hosté, ale seděli u stolů, jeden pracoval na notebooku, druhý něco hledal na mobilu a třetí si četl *Irish Times*. Nevšímali si nás, což mi připadalo neuvěřitelné. Copak Siobhan nepoznali? Nedokázala jsem to pochopit.

„Tak co si zatím myslíš o svém prvním dni?“ zeptala se Siobhan.

Podívala jsem se na hodinky. „Vzhledem k tomu, že jsem v práci zatím necelé dvě hodiny, sedím v čajovně a čekám na čaj o jedenácté, řekla bych, že to jde vážně dobře.“

Siobhan se usmála. Loket si položila na opěrátko a bradu si opřela o ruku. „Tak fajn, Em, toužím se tě na něco zeptat, ale nebyla jsem si jistá, jak to mám udělat, dokud jsi nepřijela a já ti nemohla pohlédnout do očí.“

To znělo zlověstně. Žaludek se mi stáhl nervozitou. Na co se mě chce Siobhan zeptat? Co když na to nedokážu odpovědět?

Seber se, Allenová! Jsi knihovnice. Ty znáš odpověď na všechno.

„Tak dobře.“ Doufala jsem, že můj hlas zní stejně klidně jako ten její. Sotva jsem slyšela přes hučení paníky v hlavě.

„Co tě přimělo mi napsat?“

Cítila jsem, jak se stahuju sama do sebe. Čekala jsem, že se ten dotaz objeví, ale ne tak rychle. Jak mám vysvětlit, že jsem si ve svém malém životě na ostrově připadala v posledních devíti letech jako ve vězení? Jak její knihy, které mě provedly složitým obdobím dospívání, patřily k jedné z věcí, které mi připadaly nedokončené? A že jsem se z nějakého zvláštního důvodu domnívala, že když dopíše poslední díl a vyřeší Tigův život, pak i já budu moct pokračovat v tom mém?

Dokonce i sama před sebou jsem si připadala praštně, jak se obával její syn. Nepochybně jsem působila jako nějaká šílená fanynka, kterých měla během let jistě dost.

Pomyslela jsem na všechny série knih, které mě dovedly do dospělosti. Co kdyby se žádná z nich nedočkala svého závěrečného dílu? Co kdyby se v každé sérii ocitla hlavní postava v situaci života a smrti bez nějakého rozřešení? Něco takového byla noční můra čtenářů. Já jsem se rozhodla s tím něco udělat.

„Nejspíš hledám zakončení?“ odvětila jsem. Vyznělo to jako otázka. Naklonila hlavu na stranu a mezi obočím se jí objevila drobná vráska, jako by takovou odpověď nečekala.

4

Tady to máte, drahoušci.“ Hazel nám přinesla čaj. Na tácu měla kulatou konvičku zabalenou v modré kostkované látce, aby čaj nevychladl. Vedle stály dva malé šálky z porcelánu s dvěma podšálky spolu s mlékem a cukrem a talířkem sušenek. Ze Siobhaniných knih jsem věděla, že se jim tady říká keksy. Mňam.

„Ještě něco, zlatíčko?“ zeptala se Hazel Siobhan. Položila tác na nízký stolec mezi námi.

„Ne, děkuju ti. Tohle je dokonalé,“ přikývla Siobhan.

Hazel se na ni zářivě usmála a mně došlo, že má Siobhan dar, schopnost, že se s ní lidé cítí výjimečně díky tomu, že je vidí, doopravdy vidí.

„Zavolej, kdybyste něco potřebovaly,“ řekla Hazel. Vrátila se k pultu, kde už čekal další zákazník.

Siobhan se předklonila a sundala obal z konvice. Cítila jsem, jak mě plameny hřejí na tváři. Kdybych tu měla knížku ke čtení, klidně bych tu proseděla celý den. Siobhan nalila čaj a podala mi šálek s podšál-

kem. Jednalo se o kostní porcelán, ale hrneček zdobily žluté růžičky a podšálek barevný motýlci kolem okraje. Přestože k sobě nepasovaly, měla jsem pocit, že se k sobě dokonale hodí. Dala jsem si do čaje lžičku cukru a trošku mléka a tiše zamíchala, abych nerušila ostatní hosty, kteří pracovali.

Siobhan si do čaje přidala dvakrát tolik cukru, ale stejné množství mléka. Její šálek byl zdobený fialkami a podšálek modráčky. Všimla si mého pohledu a vysvětlila: „Hazel sbírá porcelán, ale nezatěžuje se pořizováním ladících sad.“

Rozhlédla jsem se po místnosti. Na oknech visely různé záclony, od krajkových vpředu po tartanové závěsy vzadu. Kolem stolů stály židle různých tvarů a velikostí. Dokonce i naše dvě křesla byla různá, moje bylo polstrované karmínovým sametem a Siobhanino zlato-krémových brokátem. Nic tu neladilo, a přesto čajovna působila domácky a útulně.

„Je to tu tak nějak sladěné dohromady,“ prohlásila jsem. „A líbí se mi to.“

„Mně taky,“ přitakala Siobhan. S povzdechem se opřela. „Kdykoli jsem tady, připadám si, jako bych si hrála na babiččině půdě a vytvářela svůj vlastní domeček.“

Usmála jsem se a usrkla čaje. Byl výborný. Zhluboka jsem se nadechla bohaté vůně hořící rašeliny smíšené s aroma čaje a cítila, jak se mi uvolňuje páteř natolik, že jsem se zabořila do křesla.

Včera jsem byla nervózní kvůli – no, kvůli všemu – a přesvědčila sama sebe, že jsem v letadle chytila dýmějový mor – cestujícího vedle mě bolela hlava a potil se, jako by měl horečku, což jsou dva symptomy moru – takže po večerním příjezdu do malého domku, který jsem si v městečku pronajala, jsem vůbec nespala.

Samozřejmě že mi rozum napovídal, že se chovám směšně a že soused měl nejspíš jenom ošklivou kocovinu a ne mor, ale tyhle hádky vždycky vyhrávalo moje úzkostlivé já – zvlášť když se odehrávaly uprostřed noci.

„Co jsi myslela tím zakončením?“ zeptala se Siobhan.

Napnula jsem se jako natažená struna. Doufala jsem, že na to zapomněla. Takové štěstí jsem ovšem neměla. Vypadalo to, že budu muset svoje slova vysvětlit.

„První dobrodružství Tiga McMorrowa, *Tig McMorrow a ogamský kámen*, bylo vydáno, když mi bylo devět,“ prozradila jsem. „A každý rok až do mých osmnáctin vycházel další díl. Měla jsem pocit, jako bych s ním vyrůstala.“

Siobhan sešpulila rty a foukla do čaje. „To od čtenářů slýchávám často.“

„A v poslední knize, *Tig McMorrow a strom života*, jsi ho opustila v šíleně svízelné situaci.“ Snažila jsem se nemluvit obviňujícím tónem. „Potřebuju vědět, jak jeho příběh skončí. Proto jsem napsala ten dopis. Ačkoli riskuju, že budu znít příšerně dramaticky, mám pocit, jako bych nemohla pokračovat s vlastním životem, dokud se nedozvím, co se stane s Tigem. Jedna moje část se o něho neustále strachuje, tak jako když jsem dospívala, a potřebuju ho zachránit, pokud mám zachránit sama sebe. Panebože, znám jako cvok. Neříkej to, prosím, Kierovi. Už tak si myslí, že jsem nějaká praštěná fanyinka, a tohle by mu to jenom potvrdilo.“

Siobhan se rozesmála. „Kier se mě jenom snaží chránit.“

Chápala jsem to, ačkoli jsem byla terčem jeho nedůvěry. Mohla jsem si jenom představovat, jak asi

musel Siobhanin život vypadat, když byla na vrcholu své kariéry, a jak to ovlivnilo Kiera v dospívání.

„Nikdy jsem nechtěla Tiga opustit,“ přiznala Siobhan. „Mrzí mě to.“

„Jako by zmizel v Bermudském trojúhelníku,“ prohlásila jsem. Nechtěla jsem znít zle, ale většinu mé dospělosti mi to připadalo jako nevyřešený případ pohřešované osoby.

Povzdechla si. „Věř mi, že jsem uvažovala o napsání epilogu, když jsem sérii nedokázala dokončit.“

„Nedokázala?“ podivila jsem se. „Prostě to jen tak skončilo?“

Přikývla a pokrčila rameny, jako by chtěla říct: *Co se dá dělat?*

„I když riskuju, že mě okamžitě propustíš,“ pronesla jsem, „musím přiznat, že jako asistentka nemám žádné zkušenosti.“

„Já vím, ale znáš Tiga a jeho příběh,“ namítla. „Potřebuju tvoje nadšení, abys mě motivovala k jeho dopísání. Nikdy jsem na svou poslední knížku nepodepsala smlouvu, takže nemám žádný termín a potřebuju něco – *tebe* –, aby mi pomohlo dotáhnout to do konce.“

„Víš, jak ten příběh chceš začít?“ zeptala jsem se. Předpokládala jsem, že už má nějaký nástin knihy. Třeba si ho jenom potřebuje připomenout.

Sklopila pohled do šálku. Mlčela tak dlouho, až jsem si myslela, že snad čte v čajových lístcích. Nakonec vzhlédla. „Nemám tušení, což je celou dobu ten problém.“

„Nemáš tušení?“ zopakovala jsem. Promluvila jsem vyšším a pisklavějším hlasem, než by se mi zamlouvalo. „Máš původní osnovu?“

Usmála se na mě a maličko přitom nakrčila nos, jako bych byla roztomilý králíček hopkající po poli. Po-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska mezi knihami***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.